

«Άγιοι Κολλυβάδες»

υπό π. Νικολάου Δημαρά Dr. Jur.
Βαρδακουλά 47, πάρ. 3, 30300 Ναυπακτός
Τηλ.: 26340-22479, 31805

Αύγουστος 2004

Ο μάγος Πορφύριος, ο «ισοστάσιος» του ... «ἀβιορείτης» Παΐσιος και η οὐνική θεολογία του μοναχού Θεοκλήτου Διονυσιάτου

Ο μοναχός θεόκλητος Διονυσιάτης απευθύνεται προς τον Γράφοιτá με τον τίτλο «Μία επιστολή του Νομικού και σχηματικού ιερέως Ν. Δημαρά». Τους Ορθοδόξους μάς θεωρεί «δολιφόρνε-νείς», «σχιζοφρενείς», «σχηματικούς», μάς ειρωνεύεται ότι τάχα δέν κάνουμε έρευνα και ότι απολελούμε «έξηραμένον κλάδον» και «παρασυναϊώτην» (Βλ. «Αθωνικά άνθη» Τομ. Ι', σελ. 237 έω.).

Καί άρχήν θά πρέπει νά τονίσουμε ότι διάλεξε μία εκ των πολλών επιστολών μας ο μ. θ. και παρέλειψε τá συντριπτικά στοιχεία που του είχε παραθέσει μαζί με τίς άλλες **ἐλειπίκες επιστολές** που του έδωσε. Όσοις ερωθουμε νά αποκρίσει πλήρη εικόνα του διαμεφθέντος διαλόγου άς ανατρέξει σά Τεύχη Άπριλίου 2003 και Ιουνίου-Ιουλίου 2003 των «**Άθων Κολλυβάδων**», όπου και η ανάλυσή όλων των επιχειρημάτων του μ. Θεοκλήτου. **Έκει θά διαπιστώσει, όπως και σό προκείμενο Τεύχος, ότι σερβίσι κατέρκων επιχειρημάτων.** Σπρίζεται σε αυθαίρετά συμπεράσματα και σε τώμες σχισματοειδικών Νεομυρολόφων, ώς του Ξωφανίου θεοδωροπούλου, και του Γερβασιού Παρασκευοπούλου, τώμες οι όποτες έχουν ανασκευασθεί πλήρως άπό τον θεολόγον ιερομόναχον π. Θεοδώρητον Μαύρον και τον τότε ιερέα τής Υπερορίου Ρωσικής Έκκλησίας π. Βασίλειο Σακεά. (Βλ. σχετικά τά λίαν αξιολόγια έργα του π. Θεοδώρητου: «Διάλογοί τής έρήμου περι Οικουμενισμοϋ», «Τό άντίδογον», «Ορθοδοξία και αίρεσις» και «Όταν οι φύλακες πωροδιδουν». Συνοπτική αλλά αποστομωτική ανασκευή των επιχειρημάτων του ακακοδόξου πονήματος του μ. Θεοκλήτου βλ. σά δύο τελευταία Τεύχη των περιοδικών «Άγιος Άθανάγγελος» και «Έκκλησιαστική Παράδοσις»).

Σπερούμενος ουνδύποστέ πατερικού έρει-σματος αυθαιρέτ και σπρίζεται άκόμη και σίς τώμες των νεοεσχολών «άθων» Παΐσιου και Πορφυρίου τιά νά άντίκρουσει τά καταλυτικά τιά των Νεομυρολόγικόν-Οικουμενισκόν επιχειρήματα των Ορθοδόξων!

«**Τελευταίως, ο Τελευταίος Όσιος** (σ.σ. ο Παΐσιος, βλ. τó σχετικό κεφάλαιο: «**Ο όσιος Παΐσιος και τó «έκκλησιαστικόν πρόβλημα**»), ύστερα άπό τούς δύο **ισοστάσιους** του Πορφύριου και Ίάκωβον ... παραθέτει τίς σκέψεις του τιά τó «έκκλησιαστικό πρόβλημα», τράφει ο μ. θεόκλητος Διονυσιάτης (δ.π. σελ. 212 έω.), εισπλούμενος σαφώς τήν άποποίηση πλανημένων ψευδοαίτων και προσπαθώντις τιά άλλη μία φορά (μετά τήν άποποίηση του μασώνου Χρυσοστόμου Σμύρνης, βλ. σχετικά τά συντριπτικά επιχειρήματα του π. Εϋθυμίου Τρικαμνήσ όσό σχετικό βιβλίο του, περι τής μεσωνικής ιδιότητος και του Οικουμενιστικού φρονήματος του Χρυσοστόμου Σμύρνης), νά νοθεύσει τó Ορθόδοξο Άγιολόγιο.

Και όσον άφορά τον Πορφύριον, όλοι οι σοβαροί μελετητές τής ζωής του και τής διδασκαλίας του θά διαπιστώσουν ότι χρησιμοποιοϋσε μέσα άνορθόδοξα και ύποπτά, άνώστα σήν Ορθόδοξο Παράδοσι και διδασκαλία, τιά νά «προφίτησει» και νά «διατνώσει»!

Γιά νά κάνει τίς «διατνώσεις» του **χρησιμο-ποιοϋσε ψυχόμετρία**, έπαινε τó σφυμό των προσερχομένων! (Γεωργίου Κρουσταλάκη, «Ο Γέρον Πορφύριος, Άθηναι 1997, Β' έκδοσις, σελ. 129, όπου και σχετική φωτόγραφία, βλ. και σελ. 96). Μέθοδο που χρησιμοποιοϋν τά μέντιοι!

Χρειαζόταν, όπως δόποτε νά πιάσει κάττ τιά νά μαντζέφει, τó χέρι, τó κεφάλι, τó ρούχο. «**Έβλεπε**» τείονότα του παρελθόντος που σπρίζονταν μέ **«Πιάντες»** και μέ **μάνεις**, όπως ο Τερεσίας.

«**Ο π. Πορφύριος «έδεν» μέ τή θεία Χάρη και περιέτραφε τó διάσμο θηβαίο μάνη, τον Τερεσία, τον υίο του Εϋθύρους και τής νύμφης Χαριολούς, όπως αυτον περιγράφει η άρχαία Έλληνική μυθολογία πολλούς αιώνες π.Χ. και όπως τον άπεικονίζει τωσπ άρχαίο άνάλυφο, τυφλό, χειραϊτώμενο άπό δύο έφθβους.**» (Κρουσταλάκη, δ.π. σελ. 93)

Περιέτραφε τώπους μέ λεπτομέρεια και τούς παρουσίαζε σόν εκωπλήκτο συνομιλήτ του, εωιμένοντις ότι έτοι είναι τά πράγματα, τιά νά καθλώσει τον ακροατή του και νά τον έντυπωσάσει. Περιέτραφε πέρες, ακροθαλασιές και ποτάμια, που τó ένα είχε πού τλυκό νερό άπό τó άλλο, που είχε περισσότερο κι άς βρίσκονταν αυτά σήν άλλη άκρη τής τής!

Άνεβαινε μέχρι ... τον θρόνο τής Άλις Τριάδος και ... πάνω άπό τó σύμπαν και τά άστρα του ουρανού. Κρατούσε τó χέρι άσθενούς και του έκαναν ... καυτήριασό δίχως νάρκωσι!

«**Ορματέ έπάνω σόν απενάντι του σάν «άλλοιους» και τον ... έδυνε τιά νά δείξει τήν οδλή, και τιά νά άποδείξει ότι είχε «προορατικό χάρισμα» και ότι τά πράγματα ήταν έτοι όπως τά ... «προφίτησε» και ότι ότώς είχε κάνει έχειρσι κολής ο συνομιλήτης του, όπως τó είχε «διατνώσει».**»

«**Έβλιαχνε κύκλους και έμπαινε μέσα τιά νά ... «προφίτησει»!**»

Εαφνικά τήλεφώνουσε μέσα σήν νύχτα τιά κάποιο έπερχόμενο κακό, σε ανθρώπους που δέν τούς είχε δει ποτέ!

Καί έξοχήν εκάσιασζόταν σε χώρους, όπου δρούσαν οι δαίμονες σήν άρχαϊότητα, σό μαντείο τής Λαδώνης, μπροστά σό άτάγμα του Δία σό Μουσείο, όταν μιλούσε τιά τήν Γλυθία και τούς Δελφούς, η τιά τον ... μάνη Τερεσία!

Έσοδη είχε «**χάρισμα**» δεχόταν νά πεί νά φάξει άκόμη και τιά κρυμμένους θησαυρούς που είχαν κρύφει κατá τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο!

«**Ο αυτώπεινος και η αυτόδικαίωσι ήταν χαρικήρηστικό τώριμά του!**» Έλεε:

«**Αυτ ή σπμή βρίσκομαι πάνω άπό τó σύμπαν, πέρα άπό τά άστρα! Βρίσκομαι κοντά σό θεό, ... έπίζω τή θεότητα, (!) είμαι κοντά σήν Άτá Τριάδα.** (!) (δ.π. σελ. 69).

«**Δέν ξέρεις, βρέ εϋλοημένη, ότι όταν θελήσω νά σε δώ, και σήν άκρη τής τής νά εύρίσκεις, σε βλέωσι τί κάνεις!**» (Κλειττου Ιωαννίδη, ο τέρων Πορφύριος, Ματυρίες και έμπειρίες, Άθήνα 1993, σελ. 120)

Άναφέρεται ότι έκανε εκάτοντάδες χιλιό-μέτρα τιά νά πεί νά βρει τον κρυμμένο χρυσό και τον κρυμμένο θησαυρό (Κλειττου Ιωαννίδη, «Ο τέρων Πορφύριος, Άθήνα 1993, σελ. 153).

«**Καίτβαινε** «**πνευματικώ τώ τρώφω**» και «**δοκίμαζε**» μέ τήν χούφτα του τó νερό, τιά νά δει, άν ήταν τλυκό η άλυρό! (Γέροντος Πορφυρίου, Βίος και λόγοι, Γ. Μ. Χρυσοσπής, Χανιά 2003, σελ. 175).

«**Έβλεπε**» άρχαία κάτω άπό τó χώμα και μάλιστά άπό άπόσασ και έλεε πόσα δένδρα και ιλάδες είχαν οι πιστοί σό σπί τούς, τιά νά τούς έντυπωσάσει!

«**... Έιχε ύποδείξει σήν μοναχή αυτή, (σ.σ. ήταν άρχαιολόγος), μία περιοχή τώρ άπό τήν μετλή τέφρα που βρίσκειται σήν έσοδο του Βελιραδίου, όπου σά βαθυτέρα στρώματα τής τής ύπηνχαν άρχαισπής τής προϊστορικής έποχης μετλής άξίας.**» (Κρουσταλάκη, δ.π. σελ. 58, 59).

Μιλώντις τιά τήν Κορέα χωρίς νά έχει πεί εκεί, λέει:

«**Ήπιες νερό άπό τó ποτάμι που τρέχει σά άριστέρα; Τί ώρατο που είναι! Βεβαία τó νερό σό δεξι ποτάμι είναι περισσότερο, άλλα δέν είναι ώρατο σάν τó άλλο.**»

(Βλ. σχετικά με τά ανώτερω Κρουσταλάκη, δ.π. σελ. 68. Βλ. και σελ. 85, 87 έω. Σπρίκρινε και σελ. 94. Βλ. και άλλα φοβερά και τεράτωδη σίς σελ. 74 και 78).

Δέν δόσασ άκόμη έσοφορικά νά ηλώσει τήν δόξαν τής Λεσποίνης ήμων θεόσκου, «**προλεόντις**» ότι ο Ύρωσπός θά τίνει «**εβγάμλλο**» προσκύνμα μέ τήν τήνο! («**Όπως έτραφε ο τείοντις Πείρωντις τής Άβιορείτης Σκίτης του τίου Προδρόμου σόν «Ορθόδοξο Τύσο**»)

Ό ποσόν πνεύμα έπάρσεως και έτισμοϋ! «**Ο δυστυχής ένεπαίζέτο άπό τούς δαίμονες!**»

Αυτούς τούς δαιμονωπήκτους μάς παρουσιάζει και ο ως Νεοουνίτης* παρουσιαζόμενος μοναχός θεόκλητος Διονυσιάτης σάν

Τεκμήριο της παραμονής Του σε κοινωνία με τους άθλους Οικουμενιστές του Φαναρίου! Και θέλει να μάς πει, άφου έμεις έχουμε ... «άβλους» σαν τον Πορφύριο, τι θέλεις και μās ελεγχέ, τί τίς προδοσίες των ψευδοπωμιένων μας; Άφου έχουμε «άβλους», άρα έμεις είμασε ή εκκλήσια!

Ναι, πάλι μου έχει ψευδοαίους της Νέας Έποχής! Κοινωνικούς προς τους άθλους Οικουμενιστές του Φαναρίου!

Έρμαια των δαιμόνων! Πλανώνας και πλανωμένους!...
Γιά μιá ακόμη φορά διαπιστώνουμε ότι **άπολύτως** δεν είναι δυνατών να υπάρξει έξω από την Ορθόδοξη Έκκλησία και το Καθολικό δόγμα της Μίας, Άγίας, Καθολικής και Άποστολικής Έκκλησίας. Έκει υπάρχει ή Έκκλησία, όπου ισχύει ότι πάντοτε, παντού και από πάνω **επιπέυθη** και όχι **ότιν** σχισματoιαίρες του Νεομμερολοπικού Οικουμενισμού.

Βρισκόμενος ο Πορφύριος μπροστά στο άλαμα του Δία, στο Μουσείο της Αθήνας, συνέβησαν τα εξής:

«Γιγνάναιμε άπ' τό ένα άλαμα στο άλλο. Σέ μιá σήμη όαθηκαμε μπροστά στο άλαμα του Διός. Ο Δίας ήταν στο θρόνο του κι έρχνε τον κεραυνό στους ανθρώπους. Άφου τους είπε οσα ήφερε ή ξενάτος, τυρίζει σε μένα και μου λέει:

Έσεις τι λέε παπούλη:
Έως δεν ξέρω άπ' αυτά, είπα. Μόνο έτσι όπως το βλέω, θαυμάζω το έργο του καλλιέχνη αλλά και το πλάσμα του θεού, που τόσο τέλεια το δημιούρησε. Και κατάλαβαίνω ότι ο καλλιέχνης που το έβηταζε είχε μεάλμ αισθηση του θείου. Βλέπετε τον Δία, ενώ ρίχνει τον κεραυνό στους ανθρώπους, το πρόσωπό του είναι γάληνιο. Δεν είναι όρησμένος. Είναι άπαθής. Πολύ ευχαρισήθηκε ή ξενάτος και όλο το έκρούω. Τι μάς λέει αυτό; Τι λέει; Ότι ο θεός δεν έχει πάθος κι όταν ακόμη ημωρεί.»

(Βίος και λόφοι, Γερόντος Πορφυρίου του Κausoκαλυβίτου, Γερά Μονή Χρυσωμηής, Χανιά 2003, σελ. 135, 136).

Τι να πρωτοθαυμάσει κανείς από τις άνοσιές και τις βλασφημίες του Νεοεποχίτη μάτου Πορφυρίου;

Άντι να ελεξεί, αντι να καθοδηήσει, αντι να διδάξει, χάσκει μπροστά στο άλαμα του δαίμονος και θαυμάζει το άπαθές του Διός! Και άφνει τους ανθρώπους όχι μόνον να μένουν ότην πλάνη αλλά και τους επιπέινει την πλάνη. Τους άφνει να θαυμάζουν τα έδωλα! Τελευταία δέ και να τα προσκυνούν και να διορτανώνουν τελέτες ειδωλολατρικές, άφου έχουν τέτοιους διδασκάλους... που μάς τους προβάλλουν και τάχα ... «λόφοι» άπορπέες όπως ο ανθρωπάρεσκος μοναχός θεόκλητος!

Άς δοΰμε πάλι ένα χαρακτηριστικό κείμενο:
«Τί έρωσία κάνεις παιδί μου;»

Άρχαιολόγος άπανι άκείνη.

Έν τω μείαξ άφηίται ο Παπούλης, μάς φέρανε το φαήπο και άρχισαμε να τρώμε. Έως, λέει χαμογελώντας, έκανα το σαυρό μου. Που λές, σε λίπο καθώς τρώταμε της λέω:

-Βρέ παιδί μου, τι να σου πω τώρα...

-Τί θέλεις Γερόντα; μέ ρωτάει.

-Της λέω: Έκει που δουλεύεις πού πάνω βλέπω ένα Γερόντα σαν τον Προφήτη Ησαία. Είναι πολύ Γερός, φηλός μέ μακριά Γενιάδα και τον χειραιωτούν.

-έκείνη τη σήμη λοιπόν, παρτήρητέ Γελώντας ο Γερόντας, ή κοπέλα τα έχασε.

-Λέω: Τί έπαθε αυτή;

-Τί ανθρωπος είσαι εσύ; μου λέει εκείνη. Άπο την πρώτη σήμη που ήρθες έδω και κάθους στο τραπέζι αισθάνθηκα μιá δύναμη μέσα μου.

-Λέω: Τί είμαι βρέ παιδί μου δεν είμαι τίποτα» (Γελώντας έλαφρά).

-Και συμπληρώνω ρωτώντας την: Τι είναι, τίπτι συκινθηκες ;

-Ση συνέχεια της λέω: «Ά! Τώρα να σου πω και τίπτι δουλειά σου. Έχει έβρει έναν τάφο που έχει μέσα όλο χρυσαφικά. Και όλα αυτά τα βρίσκετε κομμένα, τριμμένα...»

-Ναι μου λέει, έτσι ακριβώς είναι, όπως τα λές. Άκου να σου πω όμως και κάτι άλλο. Άπο πάνω είναι το σπύ ενός μάνη, που πρήμερι ήταν, όπως τον περιέγραφες σαν τον Προφήτη Ησαία, φηλός μέ μακριά Γενιάδα, αλλά ήταν τυφλός. Και όπως τον είδες, έτσι πρήμερι τον χειραιωτούνσαν. Ήταν ο μάνης Τειρεσίας!

-Ναι, ο Τειρεσίας, αυτός ήταν βρέ», έπαναλαμβάνει ο Γερόντας.

Ρωτούν τα πνευματικά του παιδιά: Γερόντα είδατε τον άρχαιο μάνη Τειρεσία;

-Ναι, άπανι άκείνος, ήταν αυτός ο μάνης Τειρεσίας όη ήβη. Όπως τον είδα εκείνη τη σήμη να τον χειραιωτούν, τον περιέγραφα.»

Άς μάς άπανήσει, λοιπόν ο π. θεόκλητος, συνανήμε ότην διδασκαλία και στον βίο των Πατέρων της Έκκλησίας Τέτοια Τερατώδη, αυτή την όση και το πνεύμα της έπιδείξεως και της προβολής; Είναι ή δεν είναι πνευματίτης, έρμαιος της δαιμονικής πλάνης ο Πορφύριος;

Έμεις, από ότι είμασε σε θέσε ταπεινά να Γνωρίζουμε από τα άγια Έδωτάγια και την Πατερική Τραυματία, ξέρουμε ότι το Πνεύμα του θεού δεν έπιδεικνύεται και όπτε ενερεί καθ'λωτικά και όλοκληρωτικά πάνω στην φυχή του ανθρώπου, όπτε έμπεβαίνει συνεχώς Τελεβωνικά μέσα στα σπύια και στα Μοναστήρια, τίά να έντυωσάσει τους πιστούς και να τους ελεξει ή να τους προειδοοήσει τίά κάποια έπερχόμενα τάχα δεινά, τίπτι το μεάλυτερο δώρο του θεού ότον άνθρωπο είναι ή έλευθερία, την όποια σέβεται και ό'δους ο θεός. Σχετικά μέ τα άνωτέρω διαβάζουμε ότους Άσκητικούς λόφους του Άββα Ίσαάκ:

«Όστις άνευ τίνος άνάτης άποτολμά εις τοϋτο, ήτουν παρακαλεί τον θεόν κατά την έπιθυμίαν αυτου να Γνωσι διά των χειρών αυτου θαυμάσια και δυνάμεις, ο τοιοϋτος περμάζει κατά την δianoian, και χλευμάζει υπό του άπατέωνος δαίμονος και άσθνει κατά την συνεδσην αυτου.

έπειδ ή μόνον εν καιρώ θλίφειως και στενοχωρίας δυνατων να ήμίσωμεν την βοήθειαν του θεου. Άνευ τίνος άνάτης να περιελάζωμεν τον θεόν, είναι κίνδυνος και όστις έπιθυμεί τοϋτο ή άληθειά δεν είναι δίκαιος. Όπερ δέ ο Κύριος θέλων έποίησεν εις πολλούς άίπους, επένετο εις αυτους, δίχως να ήμίσωσιν αυτο. άλλ' όστις θέλει και έπιθυμεί τοϋτο θεληματικώς, χωρίς να υπάρχη άνάκη τις, ο τοιοϋτος πώπει εκ της προφυλάξεως και κρημνιζέται εκ της Γνώσεως της άληθείας. Έάν δέ Τυχόν εισακουσθη υπό του θεου το αίτημα αυτου, καθως αυτος άπέδλωσε και έζήησεν αυτο, λαμβάνει εκ τουτου άφορμήν ο πονηρός διάβολος, και μετάφέρει αυτον εις μεάλυτερα έποσα: έπειδ ή ό άληθινοί δίκαιοι όχι μόνον δεν έπιθυμοϋσι τα τοιαϋτα, αλλά και αν τοις δοθώσιν, άποστέφονται αυτα και έμπροσθεν των ανθρώπων και ιδιαίτέρως.

Και ίδου τις εκ των άλιων Πατέρων διά την καθαρότητα αυτου έλαβε χάρισμα παρά θεου του να προΓνωρίζει τους προσερχόμενους προς αυτον και έπειδ ή δεν ήθελεν αυτο, παρεκάλεσε τους άίπους Γερόντας και με' αυτων διά προσευχής έζήησεν άπο τον θεόν όπως άφαιρεθη το χάρισμα τοϋτο εξ αυτου. Έάν και τίνες έλαβον χαρίσματα, εξ άνάτης έλαβον αυτα ή εξ άπολώπτης αυτων: εις δέ τους λοιπούς ή θεία βούλησις δεν ενήρη, άλλ' όχι πάλιν παντελώς και ως έπυχεν.» (Cισαάκ Σύρου, Άσκητικά, Θεσσαλονίκη 1976, σελ. 193, 194).

Κατά δέ τον Άγιον Γωάννην τον Χρυσόστομον οι «προφήτες» αυτοί δεν πρέρπει να λαμβάνονται ως ύποδείγμα άπο τους πιστούς και αν ακόμη πραιμιατικώς προσήειναν και θαυματουργούσαν, έβδσον όπερουνται όρθοδοξού φρονήματος και όμολοίας, ως οι προβαλλόμενοι υπό του μ. θεόκλητου, Νεοεποχίτες «άποιοι», οι όποιοι συμπλέουν μέ τους Οικουμενιστές του Φαναρίου. Άφου σε κάθε ευκαιρία έπικωμίζαζαν τους σχισματoιαρείκους και τους λατίνόφρονες Δημηπίρους και Βαρθολομαίους, όπως έκανε και ο πλανωμένος Ησαίος!

Τράφει ο Χρυσορρήμων και άληθής Πατήρ της Έκκλησίας: «διότι ακριβώς και μέσω του Βαλαάμ ενήρησεν ο θεός και ότον Φαραώ απεκάλυψε τα μέλλοντα και ότον Ναβουχοδονόσορα, ακόμη και ο Καιάφας προσήεινε χωρίς να Γνωρίζει εκείνα τα όποια ελεε και μερικοί άλλοι έβλάταν δαίμονα δίχως να είναι μαζί του. Έπειδ αυτά δεν ήταν ή αυτους που τα έκαναν άλλα τίά άλλους, πολλές φορές δέ και μέσω άναζίων ήταν αυτά.» (CP.G. 61, 69).

Όνομάζει λοιπόν ο π. θεόκλητος έμάς τους Ορθοδόξους που διακρατούμε μέ άπειρες θυσιές την πίστη των Πατέρων και τις Ορθόδοξες Παραδόσεις (χλευαδικώς υπό των Νεομμερολοπιών Παλαιομμερολοπίας καλουμένων), «σχισματικούς», δίχως βέβαια Γνώση της θεολογικής έννοιας του σχισματός. Είναι διαβεβρωμέν ή Γνώση του περι σχισματός, άφου διακατέχεται άπο την φράτικη αντίληψη περι εκκλήσιας.

Καλά π. θεόκλητέ, όταν κηρύσσει άιρεις, αυτοί οι όποιοι δεν κοινωνούν μέ τους αίρέτικούς είναι δυνατών όπτε να είναι σχισματικοί, έπειδ ή μένουν πιστοί σε ότι πάντοτε, πανιού και πάντα πιστεύε και άκολουθούσε ή Ορθόδοξη Έκκλησία;

